

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Zawada

Protokolant Ewa Zawisza

w sprawie z powództwa "E." S.A. w C.

przeciwko S. Limited z siedzibą w N. oraz S. Limited z siedzibą w N.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. oraz Prokuratora Prokuratury Krajowej

o wydanie,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2016 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej i Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G.

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 3 marca 2015 r., sygn. akt V ACz .../15,

uchyla zaskarżone postanowienie oraz postanowienie Sądu Okręgowego w G. z dnia 21 listopada 2014 r. (sygn. X GC .../12), znosząc postępowanie przed Sądem Okręgowym w zakresie rozpraw z dnia 29 października 2014 r. i 21 listopada 2014 r. i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G., pozostawiając mu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w G., orzekając w połączonych do wspólnego rozpoznania sprawach z powództwa E. S.A. w R.

przeciwko pozwanym spółkom S. Limited w N. i S. Limited w N. o wydanie przez nie powódce odpowiednio 570 596 i 1 150 000 akcji Huty [...] S.A. w R., odrzucił obydwie pozwy. Sąd uwzględnił podniesiony przez pozwane spółki zarzut niedopuszczalności drogi sądowej, spowodowanej ważnym zapisem na sąd polubowny. Postępowanie toczyło się przy udziale Prokuratora Okręgowego w G.

Sąd Okręgowy ustalił, że pozwane spółki nabyły sporne akcje od powódki na podstawie dwóch umów - z dnia 28 sierpnia 2006 r. oraz z dnia 11 marca 2004., przy czym w obu umowach zawarte zostały zapisy, zgodnie z którymi wszelkie spory między stronami, które nie zostaną rozwiązane polubownie, winny być poddane rozstrzygnięciu Sądu Arbitrażowego przy Międzynarodowej Izbie Handlowej w N. na Cyprze. W ocenie powódki, zarówno same umowy zbycia akcji, jak też zamieszczone w nich klauzule arbitrażowe były bezskuteczne, ponieważ podpisała je osoba nieuprawniona do reprezentowania E. SA. w R. - nieprawidłowo powołana prezes zarządu N. J. Sąd Okręgowy nie podzielił tego stanowiska. Uznał, że - jakkolwiek N.J. nie była prawidłowo powołana na prezesa zarządu powódki - to w okresie od 28 stycznia 2004 r. do 3 sierpnia 2007 r. była wpisana w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS) jako prezes jej zarządu uprawniony do jej samodzielnej reprezentacji. W czasie, kiedy w KRS figurował ten wpis, przed Sądem Rejonowym w R. prowadzone było od 21 września 2005 r. do 15 marca 2006 r. postępowanie o ustanowienia dla powódki kuratora, z uwagi na niedziałanie jej zarządu, które doprowadziło do powołania kuratora, który jednak nigdy nie został ujawniony w KRS. Poza tym we wniosku o wpis kuratora ważność wyboru N.J. do zarządu nie była kwestionowana, a o postępowaniu w sprawie ustanowienia kuratora powódka nie została zawiadomiona i nie brała w nim udziału - co spowodowało nieważność tego postępowania. Sąd Okręgowy powołał się na przewidziane w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (jedn. tekst Dz.U. z 2016, poz. 687 ze zm. - dalej „u.K.R.S.”) domniemanie prawdziwości wpisów ujawnionych w KRS, które - w połączeniu z zastrzeżeniami co do prawidłowości ustanowienia kuratora dla powodowej spółki i niezłożeniem wniosku o wykreślenie dotychczasowego zarządu - skłoniło go do przyjęcia, że pozwane spółki podpisały umowy z dnia 28 sierpnia 2006 r. oraz z dnia 11 marca 2004 r. pozostając w dobrej wierze co do umocowania N.J. Niezależnie więc od tego, czy N.J. została ważnie

powołana do zarządu powódki, obydwie umowy, a także zawarte w nich zapisy na sąd polubowny wiążą powódkę. Sąd Okręgowy uznał też za prawidłowe umocowanie pełnomocnika pozwanej Spółki S. Limited w N. - M.K. do podpisania umowy z dnia 11 marca 2014 r. Wskazał, że fakt udzielenia mu pełnomocnictwa wiarygodnie potwierdził były prezes tej spółki – H. C., który wyjaśnił też, dlaczego odmiennie twierdził w postępowaniu prowadzonym przez organy cypryjskie. Skuteczne podniesienie przez pozwane spółki zarzutu ważnego zapisu na sąd polubowny spowodowało odrzucenie pozwów przeciwko obydwu pozwany na podstawie art. 1165 § 1 i 4 k.p.c.

Zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego wnieśli powódka oraz Prokurator Okręgowy w G.. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił je postanowieniem z dnia 3 marca 2015 r.

Za nieuzasadniony uznał podniesiony przez Prokuratora zarzut nieważności postępowania z uwagi na wystąpienie ustawowej przesłanki z art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. uzasadniającej wyłączenie jednego z sędziów składu orzekającego w sprawie. Skarżący argumentował, że sprawa dotyczy ważności aktu prawnego - umów sprzedaży akcji - którą to kwestię sędzia M.K. już rozstrzygnęła w innym postępowaniu, w którym badała legitymację czynną pozwanych do zaskarżenia uchwał organów Huty [...] S.A. w R. Ocena legitymacji czynnej obydwu spółek cypryjskich we wcześniej rozstrzygniętej sprawie wymagała stwierdzenia, czy umowa - na podstawie której nabyły akcje - była ważna.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że sędzia M.K. nie podlega wyłączeniu od rozpoznania sprawy na podstawie art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. W jego ocenie fakt, że sędzia orzekała poprzednio w innej sprawie między tymi samymi stronami nie uzasadnia jej wyłączenia. Zaznaczył też, że zgodnie z art. 1180 § 1 zd. 2 k.p.c. zapis na sąd polubowny ma autonomiczny charakter w stosunku do umowy, której dotyczy, także gdy jest w niej zawarty. Zapatrywanie sędziego o ważności zbycia akcji, wyrażone w toku innego postępowania, w ramach badania legitymacji pozwanych do zaskarżenia uchwał organów spółki Huta [...] S.A. nie dotyczyło więc ważności z autonomicznego zapisu na sąd polubowny.

Odnosząc się do głównej osi sporu o wiążącą moc zapisu na sąd polubowny Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że powódka nie wykazała, by osoby pełniące funkcje organów pozwanych spółek dysponowały wiedzą o nieprawidłowościach w zakresie powołania N.J. na prezesa zarządu powodowej spółki. Zauważył też, że ani powódka, ani pozwane nie wiedziały o prowadzeniu postępowania o ustanowienie kuratora dla powódki, zaś dokumenty złożone do akt rejestrowych w toku postępowania rejestrowego nie wskazywały na nieważność wyboru N. J., ani nie zawierały żądania jej wykreślenia z rejestru, więc nawet zapoznanie się z tymi aktami nie zmieniłoby stanu wiedzy pozwanych. Pozwane spółki cypryjskie mogły się więc powoływać na prawne domniemanie prawdziwości wpisu (art. 17 ust. 1 u.K.R.S.), związane z faktem figurowania w rejestrze N.J. jako prezesa E. S.A. w R. w momencie podpisania obydwu umów, co prowadziło do wniosku o ważności zapisu na sąd polubowny. Sąd odwoławczy zaznaczył, że ustawa wiąże skutki prawne z ujawnieniem danych w KRS lub ich ogłoszeniem w Monitorze Sądowym i Gospodarczym, nie uzależnia natomiast stwierdzenia dobrej woli od zaznajomienia się przed zawarciem umowy z aktami rejestrowymi kontrahenta. Przypisanie pozwanym takiej powinności pozbawiłoby znaczenia art. 14 u.K.R.S., ponieważ gdyby, niezależnie od treści wpisów zamieszczonych w KRS i objętych domniemaniami prawdziwości, strona dla ochrony swoich interesów musiała podejmować dodatkowe akty staranności, podważony zostałby cel prowadzenia KRS, którym jest zapewnienie przez państwo pewności obrotu w drodze weryfikacji wniosków i stworzenie gwarancji, że dane ujawnione w rejestrze odpowiadają rzeczywistości. Przyjmując dobrą wiarę pozwanych Sąd Apelacyjny zauważył dodatkowo, że wniosek o wpis kuratora do rejestru wpłynął do sądu we wrześniu 2006 r., już po zawarciu obu kwestionowanych umów.

Sąd odwoławczy nie stwierdził, aby wystąpiły przesłanki z art. 17 ust. 2 u.k.r.s. pozwalające podważyć domniemanie z ust. 1 tego przepisu, ponieważ zarzut, że dane nie są prawdziwe, nie może być podniesiony przeciwko osobie działającej w dobrej wierze, jeżeli podmiot wpisany nie wystąpił niezwłocznie z wnioskiem o sprostowanie, uzupełnienie lub wykreślenie wpisu. Powódka zaś nie domagała się niezwłocznie korekty nieprawidłowych danych.

Sąd Apelacyjny nie stwierdził też nieważności zapisów na sąd polubowny z powodu ich niezgodności z zasadami współżycia społecznego, ani z powodu popełnienia przez N.J. przez zawarcie obu umów przestępstwa z art. 296 k.k., powodującego ich nieważność na podstawie art. 58 k.c. Sąd wyjaśnił, że przewidziana w ustawie o Krajowym Rejestrze Sądowym zasada ochrony dobrej wiary osób trzecich, dopuszczająca skuteczne dokonanie czynności prawnej z rzekomym organem osoby prawnej, uniemożliwia potraktowanie braku umocowania tego organu jako faktu świadczącego o przestępnym charakterze czynności i jej bezwzględnej nieważności na podstawie art. 58 k.c. Sąd podkreślił ponadto, że działań N.J. nie można było uznać za bezprawne, a tym bardziej przestępcze, również dlatego, że w toku postępowania nie wykazano wartości zbywanych akcji, ani sytuacji ekonomicznej spółki w chwili ich zbycia, a Sądy wiązało domniemania niewinności (art. 5 § 1 k.p.k.). Z ocenianego na tym etapie postępowania zapisu na sąd polubowny nie wynikała też żadna szkoda dla powodowej spółki.

Sąd Apelacyjny podzielił również stanowisko o prawidłowym umocowaniu pełnomocnika spółki S. Limited w N. - M.K. do zawarcia umowy z dnia 11 marca 2004 r. Podobnie ocenił umocowanie pełnomocnika procesowego pozwanych odwołując się do pełnomocnictwa udzielonego przez prezesów spółek cypryjskich i potwierdzających ich status dokumentów z cypryjskiego rejestru handlowego. Nie stwierdził też nieważności klauzuli arbitrażowej z uwagi na jej niedostateczne sprecyzowanie, bądź naruszenie zasady równości stron.

Przedstawione argumenty skłoniły Sąd Apelacyjny do podzielenia stanowiska o związaniu stron zapisem na sąd polubowny.

Powódka i Prokurator Okręgowy w G. wnieśli skargi kasacyjne od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...].

Powódka oparła skargę na obydwu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c. Zarzuciła naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię, a także przez niewłaściwe zastosowanie art. 17 ust. 2 u.K.R.S.; zakwestionowała niezastosowanie art. 12 u.K.R.S., błędną wykładnię art. 23 ust. 1 i 2 u.K.R.S. oraz niezastosowanie art. 98 k.c. Naruszenie przepisów postępowania powódka objęła zarzutami uchybienia art. 1167 k.p.c. i art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Wniosła o uchylenie postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] w całości oraz

przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o całości kosztów postępowania za wszystkie instancje, z uwzględnieniem postępowania kasacyjnego.

Z kolei Prokurator podniósł wyłącznie zarzuty procesowe - wskazał na naruszenie art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 4 k.p.c. i art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c., art. 397 § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. i art. 361 k.p.c.; art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oraz art. 1143 § 1 k.p.c. We wnioskach wystąpił o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia oraz postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 21 listopada 2014 r. i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W odpowiedzi na skargi kasacyjne pozwani wnieśli o ich oddalenie oraz o zasądzenie od powódki i Prokuratora Okręgowego w G. na ich rzecz kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Najdalej idący jest zarzut wadliwego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny podniesionego przez Prokuratora w zażaleniu zarzutu wystąpienia w postępowaniu pierwszoinstancyjnym uchybień procesowych prowadzących do nieważności postępowania, a polegających na udziale w składzie sądu, który wydał zaskarżone postanowienie w Sądzie Okręgowym, sędziego podlegającego wyłączeniu z mocy ustawy na podstawie art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. W ocenie prokuratora ta podstawa wyłączenia zachodziła w odniesieniu do Sędzi Sądu Okręgowego w G. – M. K., która brała udział w rozpoznawaniu aktu prawnego, o którego ważność toczy się postępowanie. Sąd Apelacyjny nie stwierdził, by zachodziła podstawa do wyłączenia SSO M. K. z tego powodu, że orzekała w innej sprawie między tymi samymi stronami, szczególnie, że przedmiotem tej sprawy nie była kwestia ważności zapisu na sąd polubowny. Skarżący Prokurator ma jednak rację, kwestionując prawidłowość stanowiska zajętego przez Sąd drugiej instancji. Wskazywaną przez niego przyczyną uzasadniającą wyłączenie był udział sędziego w rozpoznawaniu aktu prawnego, o którego ważność toczy się postępowanie, a nie samo rozpoznanie innej sprawy pomiędzy tymi samymi stronami. Aktem prawnym w rozumieniu omawianego przepisu jest m.in. czynność prawna np. udzielenie pełnomocnictwa, umowa (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 1971

r., III CZP 45/71, OSNCP 1972/3/45). Rozpoznawanie tego aktu oznacza ocenę jego ważności, przy czym nie chodzi tu o ocenę dokonywaną w ramach postępowania o stwierdzenie jego nieważności, ponieważ w takim wypadku następuje związanie sądów i innych podmiotów treścią wyroku, zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c., które wyklucza przyjęcie innego stanowiska. Artykuł 48 § 1 pkt 5 k.p.c. dotyczy wypowiedzenia się przez sędziego w innej sprawie o ważności aktu prawnego w ramach badania przesłanek prawidłowości podjęcia innych czynności prawnych czy procesowych, a zatem w sytuacji, kiedy wypowiedź ta nie ma charakteru bezwzględnie wiążącego, niemniej ujawnia zapatrywanie prawne sędziego i uzasadnia przypuszczenie, że w kolejnej sprawie, w której wystąpi problem ważności tego samego aktu prawnego, wcześniej badanego przez niego przesłankowo, sędzia zajmie identyczne stanowisko. Interpretacja wskazanego przepisu musi uwzględniać cele, jakim służy instytucja wyłączenia sędziego, szczegółowo omówione w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 lipca 2004 r. (SK 19/02, OTK-A 2004/7/67), zgodnie z którymi *ratio legis* instytucji wyłączenia sędziego z mocy ustawy jest wyeliminowanie wszelkich przyczyn, mogących skutkować jakimikolwiek wątpliwościami co do bezstronności i obiektywizmu tego sędziego (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2009 r., V CSK 119/09, publ. sn.pl/Sites/orzecznictwo/Orzeczenia2/V%20CSK%20118-09-1.pdf). Trybunał Konstytucyjny zwrócił uwagę, że konstytucyjna charakterystyka prawa do sądu obejmuje elementy ustrojowe i proceduralne. Wymagania ustrojowe wyznacza art. 45 ust. 1 Konstytucji, wskazując na sąd jako jedyny organ powołany do rozpoznania sprawy, który jednocześnie musi spełniać cztery konstytucyjne kryteria: sądu właściwego, sądu niezależnego, sądu bezstronnego i sądu niezawisłego. Wymienione w art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. przyczyny wyłączenia sędziego Trybunał określił jako oparte na związkach sędziego z przedmiotem postępowania, zapewniające realizację konstytucyjnej zasady prawa obywatela do bezstronnego sądu, wskazując jednocześnie na analogiczne wnioski płynące z orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczącego art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Nie budzi wątpliwości, że sprawa rozpatrywana obecnie przez Sąd Najwyższy była w pierwszej instancji rozpoznawana przez Sąd Okręgowy w składzie trzyosobowym, wyznaczonym na podstawie art. 47 § 4 k.p.c. Jednym z członków tego składu była Sędzia Sądu Okręgowego M.K., która równolegle rozpoznawała jednoosobowo inną sprawę, oznaczoną sygnaturą X GC .../13, w której - po stronie powodowej - występowały m. in. obydwie spółki cypryjskie, pozwane w niniejszej sprawie. Przedmiotem sporu w sprawie X GC .../13 było stwierdzenie nieważności uchwał z dnia 18 czerwca 2012 r., powziętych przez zwyczajne walne zgromadzenie akcjonariuszy Huty [...] S.A. w R. - jako sprzecznych z prawem, ewentualnie uchylenie tych uchwał jako sprzecznych ze statutem Huty [...] S.A. i dobrymi obyczajami, godzących w interes spółki akcyjnej oraz w mających na celu pokrzywdzenie akcjonariuszy - spółek cypryjskich. Przyczyną zakwestionowania ważności uchwał było niedopuszczenie pełnomocników spółek cypryjskich do udziału w zgromadzeniu, motywowane wątpliwościami co do ich legitymacji związanej ze statusem akcjonariusza. Powództwo w sprawie X GC .../13 zostało w całości oddalone wyrokiem z dnia 10 czerwca 2014 r. przez Sąd Okręgowy w jednoosobowym składzie, który stanowiła SSO M.K.. Z uzasadnienia tego wyroku wynika, że przedmiotem oceny Sądu była m. in. legitymacja materialna powodów jako akcjonariuszy Huty [...] S.A. w R., badana z uwagi na zastrzeżenia co do ważności umów, na podstawie których obie spółki nabyły akcje, w tym obu umów, w których znajdują się sporne w niniejszej sprawie zapisy na sąd polubowny. Sąd Okręgowy wypowiedział się o ważności tych umów w następujący sposób: *„Legitymacja procesowa stanowi przesłankę materialnoprawną, która podlega badaniu przez Sąd w momencie orzekania co do istoty sprawy, toteż zarówno brak legitymacji czynnej, jak i biernej prowadzi do oddalenia powództwa. Dla ustalenia istnienia lub braku legitymacji procesowej decydujące znaczenie ma prawo materialne odnoszące się do przedmiotu sprawy. W rozpatrywanej sprawie legitymacja materialna powodów, jako akcjonariuszy pozwanej spółki, nie została podważona przez pozwaną oraz przez prokuratora Okręgowego do czasu wydania niniejszego wyroku. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę nie przesądza kwestii własności akcji powodowych spółek, jednakże w sprawie istotnym jest, że prowadzone dotychczas w szczególności przez Sąd*

Okręgowy w G. oraz Sąd Okręgowy w [...] postępowania nie doprowadziły do zakwestionowania skuteczności nabycia przez powodowe spółki akcji od E. S.A. (poprzednio G. S.A.), reprezentowanej przez N.J., prezesa zarządu.” Wskazane w cytowanym fragmencie uzasadnienia postępowania prowadzone przez Sąd Okręgowy w G. i Sąd Okręgowy w [...] omówione zostały wcześniej - pierwsza z nich to aktualnie rozpatrywana sprawa, oznaczona w pierwszej instancji sygnaturą X GC .../12; druga - to oparte na analogicznych podstawach faktycznych i prawnych postępowanie z powództwa E. S.A. wytoczone trzem dalszym spółkom cypryjskim, które także nabyły akcje Huty [...] S.A. od powódki E. S.A. reprezentowanej przez N.J., której ważność wyboru na prezesa zarządu była kwestionowana. Jak wynika z przytoczonego wyżej fragmentu uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 10 czerwca 2014 r. (wydanego przez SSO M. K. na pięć miesięcy przed orzeczeniem o odrzuceniu pozwów E. S.A. w stosunku do spółek cypryjskich S. Limited i S. Limited w N.), wypowiedziała się ona nie tylko o ważności umów sprzedaży akcji na potrzeby oceny legitymacji materialnej spółek do zaskarżenia uchwał spółki, której akcje były przedmiotem rozporządzenia w tych umowach, ale nawet oceniła na chwilę rozstrzygania sprawy X GC .../13 wyniki postępowania dowodowego w niniejszej sprawie. Nie można więc mieć wątpliwości, że rozpoznała ważność umowy, mimo uczynionego zastrzeżenia, iż nie przesądza kwestii własności akcji powodowych spółek. Bezpośrednio po tym zastrzeżeniu stwierdziła bowiem, że postępowania prowadzone dotychczas, w szczególności przez Sąd Okręgowy w G. oraz Sąd Okręgowy w [...], nie doprowadziły do zakwestionowania skuteczności nabycia przez powodowe spółki akcji od E. S.A. reprezentowanej przez N.J., prezesa zarządu, a więc były nie tylko ważne, ale także skuteczne. Tymczasem to prawidłowość reprezentacji powódki przez N.J. w powiązaniu ze skutkami domniemania z art. 17 ust. 1 u.K.R.S. była główną przyczyną sporu o ważność umów sprzedaży akcji. Argumentacja Sądu Apelacyjnego, że rozpoznanie innej sprawy między tymi samymi stronami nie stanowi podstawy wyłączenia sędziego jest błędna w wypadku, kiedy jego skutkiem było wcześniejsze wypowiedzenie się w sprawie ważności aktu prawnego, którego ważność jest również badana w sprawie zakończonej później. Nie jest też przekonujący argument o odrębności zapisu na sąd polubowny i umowy,

której dotyczy. W wypadku, kiedy przyczyny zarzucanej nieważności aktu prawnego są jednakowe w odniesieniu do umowy materialnoprawnej i do zapisu na sąd polubowny, sztuczne byłoby utrzymywanie, że zajęte stanowisko odnosi się jedynie do jednego z tych - jednocześnie i przez te same osoby działanych aktów. Skoro więc zachodziły przesłanki uzasadniające wyłączenie SSO M. K. od rozpoznania niniejszej sprawy w pierwszej instancji z powodu wyrażenia przez nią stanowiska co do ważności umowy - a Sąd Apelacyjny tego faktu - powodującego nieważność postępowania - nie uwzględnił, konieczne było uwzględnienia skargi kasacyjnej opartej na tej podstawie, uchylenie postanowień obydwu Sądów i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.). Z uwagi na rozstrzygnięcie sprawy w niewłaściwym składzie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, przedwczesne byłoby ustosunkowywanie się do pozostałych zarzutów podniesionych przez skarżących. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z postanowień art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 i art. 108 § 2 k.p.c.

jw

kc